

Inuit Ataqatigiit Inatsisartuni

10. januar 2006

VM 2006/88

I henhold til § 32 i Landstingets Forretningsorden fremsætter jeg hermed følgende beslutningsforslag:

Forslag til Landstingsbeslutning om, at det pålægges Landsstyret at ændre bestående regler på uddannelsesstøtteområdet, således at unge bosiddende i uddannelsesbyerne ligestilles med andre med egen bolig på samme uddannelse eller lignende uddannelsesretning.

(Landstingsmedlem Johan Lund Olsen, Inuit Ataqatigiit)

Begrundelse:

Landstingsforordning nr. 5 af 14. november 2004 om uddannelsesstøtte, tekstanmærkningen til hovedkonto 40.13.50 i Finanslov 2005 samt Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 18 af 7. juli 2005 om uddannelsesstøtte opererer med forskellige stipendiesatser og tildelingskriterier.

Udover forskellen i stipendiesatserne (*2.100 kr. til hjemmeboende uddannelsessøgende eller kollegielever på studieforberevende uddannelser – eksempelvis gymnasieelever, 2.415 kr. til hjemmeboende elever på de grundlæggende erhvervsuddannelser, som ikke modtager løn fra arbejdsgiveren og 4.200 kr. til uddannelsessøgende som på dispensation modtager støtte som udeboende*), er der fastsat en række bestemmelser om under hvilke omstændigheder man kan få bevilget stipendium som udeboende.

For at man kan få den høje sats som udeboende kræves, at man skal have etableret og opretholdt en selvstændig husstand, d.v.s. erhvervet sig en selvstændig bolig eller lejlighed. Herudover kræves, at man har eget barn (børn) boende hos sig eller at etableringen er begrundet i sociale forhold. Egen bolig skal ligeledes være anskaffet før tidspunktet for rettidig ansøgning om optagelse på den aktuelle uddannelse, d.v.s. normalt før den 1. februar det pågældende år hvor man senere påbegynder uddannelsen. Der skal foreligge dokumentation for samtlige nævnte forhold.

Disse bestemmelser forekommer unødigt skrappe og er efter min opfattelse uhensigtsmæssige. Specielt i de store uddannelsesbyer som Nuuk og Aasiaat hvor der i forvejen er mangel på kollegiepladser bevirker kollegiemangelen, at udenbys elever/studerende har førsterang til en kollegieplads, mens hjembyens unge må komme i anden række. Det betyder i praksis, at hjembyens uddannelsessøgende er henvist til det normale boligmarked og reelt ikke har anden mulighed, såfremt de ikke kan blive boende hos forældrene.

En gymnasieelev som er fyldt 18 år og dermed er myndig, men som bor hos forældrene p.gr.a. kollegiemangel vil således - medmindre forældrene vil betale differencen mellem 2.100 kr. og den givne husleje på det normale boligmarked, se sig nødsaget til at opgive sin ny erhvervede bolig og flytte hjem til sine forældre igen, såfremt uddannelsesstøtte som udeboende ikke kan bevilges.

Sådan som reglerne er nu, er det kun Direktoratet for Kultur, Uddannelse, Forskning og Kirke som kan give dispensation og det er - som det er fremgået - endda meget svært at få en sådan. Derudover siger gældende regelsæt, at en evt. klage fra en uddannelsessøgende ikke kan påklages til anden administrativ myndighed, men kun indbringes for domstolene.

I en tid hvor uddannelse, kompetenceudvikling og generel dygtiggørelse er en klar politisk målsætning, er gældende regelsæt mindre heldig. I forhold til unge som ikke ønsker at ligge forældrene til last og derfor skaffer sig egen bolig - nogle endda efter mange års ventetid hos A/S INI - er reglerne meget uheldige. Herudover synes reglerne at være mindre hensigtsmæssige i forhold til intentionerne med og ånden bag uddannelsesstøttereformen. Under Landstingets behandling af uddannelsesstøtteforordningen på efterårssamlingen 2004 (EM 2004/39) forudsatte Landstingets Kultur- og Uddannelsesudvalg i sin betænkning, nemlig at: *"Landstingets Kultur- og Uddannelsesudvalg finder det glædeligt, at Landsstyret har fremsat et forslag til Landstingsforordning om uddannelsesstøtte, der skal forenkle og effektivisere den nuværende uddannelsesstøtteordning samt give de studerende et større ansvar for selvstændigt at tilrettelægge deres studier og administrere deres økonomi. Samtidig finder et enigt Udvalg det væsentligt, at de studerendes forhold ikke forringes."*(egne fremhævninger)

Med dette forslag til Landstingsbeslutning opfordrer jeg derfor til, at Tinget udtrykker sin tilslutning til, at det pålægges landsstyret at ændre bestående lovgivning samt tilhørende bekendtgørelse om uddannelsesstøtte.